

I URUPI

Usred noći, probudio ju je zvuk nalik kucanju.

Prvo što Almi pada na pamet jeste da je Robert shvatio da je pogrešio (možda je pijan?) i sada stoji na ulaznim vratima.

Od te pomisli srce joj je brže zakucalo. To ne može biti on, ubeđuje sebe Alma. Od njihovog poslednjeg susreta prošlo je pola meseca. Mora da je neka grana udarila u prozore – pokušava da se ubedi, ali onda se seti da u blizini kuće nema ni jednog drveta.

Pažljivo sluša, ali napolju zavija novembarski vetar i zato teško prepoznaje pojedinačne zvukove. Alma stavlja čebe preko glave, ali ga posle nekoliko sekundi ponovo skida.

Ima osećaj da je u stanu još neko.

Možda je to samo neka mala životinja ili veliki insekt – poput leptira koji se probudio iz hibernacije u pogrešno vreme i ošamućeno iskliznuo iz svog skrovišta gde je do sada boravio.

Možda je ipak reč o ljudskom biću. Alma napreže sluh i pokušava da dokuči šta se dešava u kuhinji. Da li je to neki lopov ili narkoman? Ne želi da napusti svoju tvrđavu od čebadi, otvori vrata spavaće sobe i ode da proveri.

Ili možda još gore – ne neko, ali nešto?

Dosta, Alma grdi sebe. Kakvo nešto? Upravo se probudila iz košmara o stvorenjima bez lica koja je okružuju i rugaju joj se – to takođe objašnjava ovakve fantazije.

Da je sad Robert pored nje, da pored nje mirno diše kao i uvek, Alma bi mogla da se privije uz njega i zaboravi na sve.

Međutim, njega nema. Otišao je i neće se vratiti, podseća se Alma. Stalno se sećala ove epizode, ali očigledno još uvek ne dovoljno često da i sama počne da veruje u to i spali sve mostove.

Nazvao je i pitao da li može da uđe. Po glasu je moglo da se zaključi da nešto nije u redu, ali Alma nije mnogo obraćala pažnju na to – sve je već duže vreme bilo „ne baš u redu”. U tom trenutku je jela rolton, svoju omiljenu supu iz kesice koju je pokušala da učini ukusnijom dodavanjem ostatka sosa od ostriga i malo tikvica. U stvari, razmišljala je da sama nazove Roberta posle večere i da ga u šali pita zašto on nju nije nazvao – iako ona mora da radi na svom samopouzdanju, on nju i dalje može da pozove. Bilo kako bilo, Robert je nazvao prvi i ubrzo stigao kod nje. Imao je sveže ošišanu kosu i jaknu za koju je Alma mislila da je nova, što je on negirao. Popio je gutljaj vode dok ju je gledao u oči.

„Hoćeš da ti skuvam čaj?”, predložila je Alma. Nije hteo. Alma je pomislila da miriše na beli luk, jer ga stavljaju u rolton. Osećala se umorno. Posle posla je otišla u teretanu – vežbanje je trebalo da bude deo njenog „rada na samopouzdanju”, ali se tamo osećala još gore i slabije. Almu je preplavila želja da je Robert još jednom pomazi, ali izgledalo je da on nije baš raspoložen za to. Umesto toga je

nekoliko puta rekao da „Moramo da razgovaramo”. Alma je predosećala ono što je usledilo.

„To što osećam prema tebi nije ljubav”, konačno je izrekao.

To nije bilo iznenađenje. Tom stanju su se približavali već mesecima – barem otkako je Robert rekao da mu treba vremena da razmisli i iselio se iz zajedničkog stana – ali verovatno je to trajalo još mnogo duže. Tokom ovih sedam godina Alma se često u tišini pitala da li bi bilo bolje da raskinu. Takva pomisao joj se činila izdajničkom; on joj je bio najbliža osoba, bliži od njenih roditelja i brata, a verovatno i od rođaka. Nije postojao ni jedan dobar razlog da prekinu harmoničnu, lepu, nežnu vezu, osim toga što ju je mučila sumnja da bi možda bila srećnija s nekim drugim. Ponekad nije mogla da prestane da misli na svog bivšeg dečka, iako je bila itekako svesna da je njihova afera krajnje destruktivna; ili je s vremena na vreme postala potpuno opsednuta čovekom kojeg je samo delimično poznavala, neko s kim je razmenila samo nekoliko rečenica. Ali niti jedna ovakva opsesivna pomisao nikada je nije naterala da stvarno nešto preduzme.

Možda Alma prosto nije imala dovoljno hrabrosti da donese takvu odluku, baš kao na početku godine kada se pojavila beba. Nisu mogli da shvate šta da rade sve dok beba iznenada nije odlučila da se odvoji od Alminog tela. Kada se to dogodilo, osetila je istovremeno i olakšanje i neočekivanu tugu. Možda bi na kraju odlučili da žele da imaju dete da ono nije odlučilo da ode samo, pomisli Alma. Činilo se da oboma nedostaje odlučnost da naprave konačni korak. Možda bi dete sve promenilo, ko zna.

Ispostavilo se, međutim, da je pogrešila. Robert je mogao odlučiti savršeno lako.

Kada je rekao da je ne voli, zaplakala je. U poslednje vreme, napadi plača su se kod nje pojavljivali s dosadnom redovnošću. Nekoliko meseci nakon što se Robert iselio, ponovo su počeli da se viđaju i neko vreme se činilo da u svemu tome možda ipak ima nade. Ali to je, naravno, bila zabluda – čak i u najboljim danima nije mogla da izbegne osećaj da je nešto nepovratno izgubljeno.

„Reci nešto”, preklinjao je Robert, ali Alma je osećala da će joj se glas slomiti ako bude nešto rekla, a to bi delovalo previše patetično. Dok je sedela sklupčana na kauču, Robert ju je povremeno milovao po leđima, po kosi i uhu. Alma je htela da mu kaže da to ne radi ali, znajući da je to poslednji put, nije mogla da ga zaustavi.

„Mislim da bi trebalo da ideš sada”, konačno je uspela da izvuče iz sebe. On je, međutim, još neko vreme ostao, dok je ona nastavila da šmrca, pokušavajući da to radi što manje upadljivo.

„Možeš mi udariti šamar”, spomenuo je Robert.

„Ne”, odgovorila je. Zaista nije osećala ni najmanju želju za tim. Osećala se samo veoma, veoma umorno.

„Obećaj da me nećeš mrzeti”, molio je.

„Neću te mrzeti.” Samo briši odavde, pomisli Alma.

Robert je i dalje želeo da je zagrlji za rastanak. Poljubio je Almu u čelo.

A onda je otišao.

Zanima me šta sada radi, pomisli Alma, sama u svojoj sobi u mraku, sada potpuno budna. Nekako je počela da pretražuje Robertove profile na društvenim mrežama, a potom i profile njegovih prijatelja i poznanika, ali nijedan

od njih joj nije odgovorio na njeno pitanje. Verovatno spava – uostalom, već je tri ujutru. Gotovo sigurno se ne plaši zamišljenih čudovišta u susednoj sobi. Dobro, sada se njen strah malo smanjio, jer je Alma nehotice počela da misli o tome kako bi napisala još jedan mejl, u kojem bi ponudila različita objašnjenja gde je tačno pogrešila, – Robert je na ove mejlove odgovarao prilično nevoljno, čak i kada nije dao svoj poslednji Judin poljubac. Alma ne uspeva da zaspi.

Nedavno je Alma je guglala i naišla na činjenicu da se vreme između tri i četiri ujutru nekada nazivalo časom veštica. I deca i odrasli čvrsto spavaju, a onda iz svojih skrovišta izlaze stvorenja tame i kontrolu nad svetom preuzimaju – veštice, duhovi, demoni i druga čudovišta. Sajt koji je našla takođe navodi da se hronične bolesti navodno pogoršavaju ovog časa, u bolnicama i staračkim domovima u ovo vreme umire većina ljudi, samoubice najčešće vrše samoubistva. Alma je bila previše lenja da proveri da li je zaista tako, ali sada, sećajući se toga, sigurno se ne oseća prijatno. Razmišlja da uzme sedativ koji je na recept dobila od Une, ali brzo odbija tu ideju. U početku su manje-više delovali, ali poslednjih nekoliko noći samo su pogoršali njeno stanje. Alma je osetila olakšanje što se probudila iz lošeg sna i odmah nakon toga ugledala polučoveka-polumačku kako joj sikće ispod stola. I tako u krug – budi se iz noćne more i otkriva da je u klopci drugog košmara, nesposobna da izbije iz njega. Ostaje samo da izdrži još ovu noć – Alma hvata sebe kako razmišlja, kao da je zaista verovala da će poseta Marsila Majre dovesti do nečega.

Nedelju dana nakon Robertovog odlaska napunila je dvadeset i devet godina.

„Ili je možda baš zato odlučio da raskine sa mnom?“, pitala se Alma. „Da ne bi morao da slavi sa mnom? Zaključio je da je dovoljno da raskine nedelju dana ranije kako niko ne bi mogao da mu zameri da je upropastio porodičnu proslavu?“

Nikakvih velikih slava nije bilo, svoj rođendan je proslavljala sa svojim prijateljicama u Regininom stanu. Iskreno rečeno, Almi se nije baš ni slavilo. Ostala je sama, bez veze, bez sopstvene porodice, bez značajnijeg uspeha. Njen posao se smatra pristojnim, ali pošto živi sama, ne ostaje joj mnogo posle plaćanja računa, a ni mogućnost napredovanja na poslu trenutno nema, niti je to baš zanima. Šta je tačno radila sve ovo vreme?

„Glupan“, uzvratila je Regina, dok je otkopčavala bluzu da nahrani dete. Oštar odgovor je očigledno bio namenjen kao znak podrške, međutim, Almu je preplavio osećaj da je ovim samo htela da izbegne razgovor. Najverovatnije je devojkama ova tema već dosadila. To nije ništa čudno – Almi je takođe dosadilo, ali da li zato može da prestane da ih tim gnjavi?

„Ne, pa vidi se da on...samo pokušava da bude iskren“, pokušala je da opravda svog bivšeg dečka, ali onda su komšijina deca u plastičnim vampirskim kostimima ponovo zazvonila na vratima, vrišteći: „Ili kazna ili slatkiši!“ (bio je to taj dan u godini) i sva pažnja se okrenula isključivo k njima. Posle nekog vremena, Reginina najstarija ćerka se sa ocem vratila iz lova na slatkiše.

„Niko me ne voli! Nikome se nisam dopala!“, dete se očigledno s nekim posvađalo i sad se žalilo kroz suze.